ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ο. ΧΕΝΡΥ

ΜΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Λιάμ Τάουνσεν βγῆκε πολὺ νέος στὴ δημοσιογραφία. Ἡ πρώτη ἐφημερίδα στὴν ὁποία ἐργάστηκε ἦταν τὰ «Ἑσπερινὰ Νέα», ἕνα ἀπογευματινὸ λαϊκὸ φύλλο, ποὺ γέμιζε ἀποκλειστικὰ σχεδὸν μὲ τὰ διάφορα ἐγκλήματα, τὶς ληστεῖες καὶ τὰ κοινωνικὰ σκάνδαλα τοῦ Λονδίνου. Ὁ Τάουνσεν ἦταν γεννημένος γιὰ δημοσιογράφος. Ἔξυπνος, δραστήριος, ἐνεργητικός, εἶχε σημειώσει ἄπειρες ἐπιτυχίες. Ὁ διευθυντής του τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἐκτιμοῦσε γιὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ προσόντα του, καὶ τοῦ ἀνέθετε τὶς πιὸ δύσκολες ἐργασίες τῆς ἐφημερίδος...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Λιάμ ἦταν ἀκόμα ἕνας ψηλὸς καὶ ἀδύνατος νέος, εἴκοσι τεσσάρων περίπου χρονῶν, καθώς καρδος καὶ γλυκομίλητος. Ἤταν πάντα πρόθυμος νὰ ἐξυπηρετήση τοὺς συναδέλφους του, νὰ τοὺς φανῆ χρήσιμος σὲ κάθε περίστασι... Ὡστόσο ἐκεῖνοι ἐλάχιστα πράγματα ξέρανε ἀπὸ τὴν ἰδιωτική του ζωή. Τὸ μόνο ποὺ γνώριζαν ἦταν πὼς ὁ Λιάμ εἶχε γυναῖκα καὶ παιδί καὶ ὅτι φαινότανε πολὺ ζηλιάρης.

Πέρασαν ἔτσι πέντε χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Λιάμ εἶχε πολλὲς ἐπιτυχίες, ποὺ τὸν ἀνέδειξαν περισσότερο στὸ δημοσιογραφικὸ κόσμο. Ξαφνικὰ ὅμως μιὰ παράξενη μεταβολὴ ἔγινε στὸ χαρακτῆρα του. Ὁ Τάουνσεν ἄρχισε νὰ παραμελῆ τὴν ἐργασία του, νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται πειὰ νὰ κάνη ἐπιτυχίες, ν' ἀδιαφορῆ καὶ γι' αὐτὸ τὸ ντύσιμό του... Εἶχε γίνει κακόκεφος, μελαγχολικὸς καὶ μισάνθρωπος.

Οἱ συνάδελφοί του, θέλοντας νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀλλαγὴ αὐτή, ἔλεγαν μεταξύ τους πὼς ὁ Λιάμ εἶχε οἰκογενειακὰ βάσανα, πὼς τὸν εἶχε παρατήσει ἡ γυναῖκα του, παίρνοντας μαζύ της καὶ τὸ παιδί τους, καὶ πὼς ἔψαχνε τώρα νὰ τὴν βρῆ γιὰ νὰ τὴν σκοτώση...

Ὁ Λιάμ Τάουνσεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὸ εἶχε ρίξει στὸ πιστὸ τὸν τελευταῖο καιρό. Συχνὰ τοῦ συνέβαινε, ἐνῶ τὸν ἔστελνε ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος νὰ κάνη μιὰ ἔρευνα, νὰ λησμονῆ τὴν ἀποστολή του καὶ νὰ γυρνᾶ στὰ γραφεῖο μεθυσμένος... Ὁ δημοσιογράφος αὐτός, ποὺ ξεχώριζε ἄλλοτε μέσα σ' ὅλους τοὺς συναδέλφους του γιὰ τὸ καλὸ καὶ στρωτό του γράψιμο, ἔφταση στὸ σημεῖο νὰ μὴ μπορῆ πειὰ νὰ διατυπώση τὶς σκέψεις του!... Τοῦ κάκου οἱ φίλοι του καὶ συνάδελφοί του τὸν παρακαλοῦσανε νὰ τοὺς πῆ τί τοῦ συνέβαινε, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν, ἂν περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τους... Ὁ Τάουνσεν δὲν ἤθελε νὰ τοὺς δώση ἐξηγήσεις... Ὡστόσο, ἔλεγε κάθε τόσο τοῦ ἀρχισυντάκτου του πὼς δὲν θὰ ἀργοῦσε ἡ μέρα ποὺ θὰ σημείωνε καὶ πάλι μιὰ πρώτης τάξεως δημοσιογραφικὴ ἐπιτυχία.

— Καὶ τὴν εἴδησι αὐτὴ — συμπλήρωνε — δὲν θὰ τὴν ἔχη καμμιὰ ἄλλη ἐφημερίδα! Θὰ εἶνε ἀποκλειστικὴ ἐπιτυχία μας!

* * *

Ἕνα ἀπόγευμα οἱ ρεπόρτερ τῶν «Ἑσπερινῶν Νέων» ἑτοιμαζόντουσαν νὰ φύγουν. Εἶχε περάσει ἡ ὥρα τέσσερες καὶ δὲν εἶχε συμβεῖ τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, τὸ ἄξιο λόγου, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα. Οἱ συντάκται τῆς ὕλης εἶχαν κοπεῖ στὸ τυπογραφεῖο γιὰ νὰ κλείσουν τὶς σελίδες. Ἦσαν ἄκεφοι, γιατὶ τὸ φύλλο δὲν θὰ εἶχε «ζωή», καμμιὰ χτυπητὴ εἴδησι... Ἔξαφνα μπῆκε στὸ γραφεῖο τῆς συντάξεως ὁ Λιάμ Τάουνσεν. Κρατοῦσε τὸ καπέλλο του στὸ χέρι. Τὰ μακρυὰ μαλλιά του ἦσαν κολλημένα στὸ μέτωπο ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα. Τὸ ξεκουμπωμένο κολλάρο του, τὸ ἀνοιχτὸ γελέκο του ἢ λαχανιασμένη ἀναπνοή του, ὅλα μαρτυροῦσαν ὅτι εἶχε κάνει πολὺ δρόμο τρέχοντας.

— Ἐπὶ τέλους! φώναξε θριαμβευτικά. Ἔχω ἀπόψε νὰ σᾶς δώσω μιὰ πρώτης τάξεως εἴδησι, τὴν εἴδησι ποὺ σᾶς ἔλεγα τόσον καιρό... Δὲν θὰ τὴν ἔχη καμμιὰ ἄλλη ἐφημερίδα.

— Μπράβο, Λιάμ! εἶπε ὁ ἐπὶ τῆς ὕλης τῆς τελευταίας σελίδος. Ἤρθες στὴν κατάλληλη στιγμή... Δὲν εἴχαμε τίποτα σήμερα καὶ ἡ ἐφημερίδα μας θὰ ἔβγαινε νεκρή... Δὲν μοῦ λές ὅμως, εἶνε ἐνδιαφέρουσα ἡ εἴδησίς σου;

— Ἕνα ἔγκλημα... Μιὰ οἰκογενειακὴ τραγωδία...

— Πῶς τὴν ἔμαθες;

— Τὴν εἶδα νὰ γίνεται μπρὸς στὰ μάτια μου, πρὶν ἀπὸ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας...

— Πολὺ καλὴ εἴδησι... Σὲ παρακαλῶ μονάχα νὰ τὴν γράψης γρήγορα, γιατὶ δὲν μᾶς παίρνει ἡ ὥρα... Σὲ λίγο πρέπει νὰ κλείσουμε τὸ φύλλο... Σοῦ δίνω διορία ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ τὴν γράψω γρήγορα... Μὰ ἡ εἴδησι αὐτὴ θὰ γίνη μεγάλη. Γνωρίζω πολλὲς λεπτομέρειες τῆς ὑποθέσεως... Πρέπει νὰ τὴ βάλετε ὁλόκληρη, χωρὶς νὰ κόψετε τίποτα... Θὰ ἔχουμε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία...

— Δὲν μοῦ λές, μὲ δυὸ λόγια, περὶ τίνος πρόκειται;

— Ἕνας σύζυγος σκότωσε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του καὶ ὕστερα αὐτοκτόνησε...

— Οἰκογενειακὴ τραγωδία πράγματι... Ἔλα, ἄρχισε νὰ γράφης. Θὰ παίρνω ἕνα-ἕνα τὰ χειρόγραφα...

* * *

Ὁ Λιάμ Τάουνσεν κάθησε σ' ἕνα τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ γράφη τὴν εἴδησι. Τὸ χέρι του ἔτρεχε πάνω στὸ χαρτί. Ὁ δημοσιογράφος εἶχε ξαναβρεῖ τὴν παλιά του πνευματικὴ διαύγεια. Ἡ μιὰ γραμμὴ ἀκολουθοῦσε τὴν ἄλλη, χωρὶς τὴν παραμικρὴ διόρθωσι.

Οἱ συνάδελφοί του, ποὺ εἶχαν σκύψει πάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους του καὶ διάβαζαν τί ἔγραφε, κυτταζόντουσαν μὲ κατάπληξι. Ὁ Λιάμ εἶχε ξαναγίνει ὁ ταχυγράφος ρεπόρτερ ποὺ κατέχει καλὰ τὸ θέμα του καὶ τὸ διατυπώνει ἀβίαστα, μὲ σαφήνεια καὶ ἀκριβολογία. Τὸ μυαλό του εἶχε καθαρίσει ἀπὸ τὴν ὁμίχλη ποὺ τὸ θόλωνε τόσον καιρό...

Ἔξαφνα ὁ Τάουνσεν σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἔρριξε γύρω του μερικὲς ματιές, χωρὶς καμμιὰ λάμψη ἢ ἔκφρασι. Φαινόταν σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ ξαναθυμηθῆ κάτι... Ἔκανε πολὺ ζέστη στὸ γραφεῖο. Ὁ Λιάμ ἔβγαλε τὸ σακκάκι του, μὲ κινήσεις μηχανικές, σὰν νὰ μὴ εἶχε συναίσθησι τί κάνει. Στὸ μεταξύ, οἱ ἄλλοι συνάδελφοι πήγανε νὰ εἰδοποιήσουν τὸν συντάκτη τῆς ὕλης γιὰ τὴν ἀφνιδία μεταμόρφωσι τοῦ Λιάμ.

— Μπράβο, Τάουνσεν! εἶπε ἐκεῖνος πλησιάζοντας τὸν ρεπόρτερ. Ξανάγινες ὁ παλιὸς καλὸς δημοσιογράφος. Μὰ θέλω νὰ μοῦ πῆς ποῦ ἔμαθες ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες... Δὲν πιστεύω νὰ τὶς κατεβάζης ἀπὸ τὸ κεφάλι σου...

— Μὰ δὲν σᾶς εἶπα ὅτι ἤμουν μπροστὰ ὅταν ἔγινε τὸ δράμα; ἀποκρίθηκε ὁ Λιάμ, ὁ ὁποῖος ἔδειχνε μὲ τὸ ἀφηρημένο του ὕφος σὰν νὰ ἔβλεπε ὄνειρο ξυπνητός. Ἀφῆστε με, σᾶς παρακαλῶ. Σὲ λίγο τελειώνω...

Καὶ ὁ Λιάμ ἔσκυψε στὸ τραπέζι καὶ συνέχισε τὸ γράψιμο. Ἡ φράσεις γέμιζαν τὸ χαρτί, ἡ μιὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὁ Τάουνσεν φαινότανε σὰν νὰ ἔγραφε μὲ τὴν ἐπίδρασι μιᾶς ξένης δυνάμεως, ποὺ ὡδηγοῦσε τὴ σκέψι καὶ τὸ χέρι του.

Σωριάστηκε κάτω νεκρός!...

Κάθε τόσο πετοῦσε στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ μιὰ γραμμένη κόλλα. Ὁ μικρὸς τοῦ γραφείου τὴν ἔπαιρνε καὶ τὴν πήγαινε ἀμέσως στὸ συντάκτη τῆς ὕλης. Τέλος, ὁ Λιάμ στάθηκε. Ξανάβαλε τὸ σακκάκι του μὲ τὶς ἴδιες μηχανικὲς κινήσεις.

— Τελείωσα! ψιθύρισε.

— Καταπληκτικὴ εἴδησι! φώναξε ὁ ἐπὶ τῆς ὕλης, ὁ ὁποῖος εἶχε διαβάσει ὅλα τὰ χειρόγραφα. Ποτέ μου δὲν διάβασα πιὸ καλογραμμένο ρεπορτάζ, μὲ τόσες πολλὲς λεπτομέρειες! Δὲν παρέλειψες τίποτα γιὰ νὰ παρουσιάσης τὸ δράμα ζωντανὸ στὸν ἀναγνώστη. Στὴν ἀρχή, λές πῶς ἔγινε ὁ ρωμαντικὸς γάμος τῶν δύο νέων. Ὕστερα περιγράφεις τὴν ἀσυμφωνία τῶν χαρακτήρων τους. Ὁ σύζυγος εἶνε τρομερὰ ζηλότυπος... Ἐκείνη πολὺ φιλάρεσκη... Τὰ κομπλιμέντα τῶν ἀνδρῶν τὴ συγκινοῦν, τὴ μεθοῦν... Καὶ μιὰ μέρα ἀφίνει τὸν σύζυγό της γιὰ ν' ἀκολουθήση τὸν φίλο της... Πῆρε μαζύ της καὶ τὸ παιδί της...

» Ὁ σύζυγος, τρελλὸς ἀπὸ ἀπελπισία, ψάχνει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ νὰ βρῆ τὴν ἄπιστη... Ἔχει γίνει ἠθικὸ ἐρείπιο... Δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ ἐργαστῆ, ἀδιαφορεῖ γιὰ τὰ πάντα... Μιὰ σκέψη μονάχα τὸν ἀπασχολεῖ: νὰ ξαναβρῆ τὴ γυναῖκα ποὺ κατέστρεψε τὴ ζωή του... Τὴ συνιστᾶ, τέλος, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια, σ' ἕνα ἀπόκεντρο σπίτι... Καὶ τὴ σκοτώνει, μαζὺ μὲ τὸ παιδί της, ἐπειδὴ ἔχει τὴν ὑπόνοια πὼς δὲν εἶνε δικό του... Τί δράμα!... Ὁ διευθυντὴς θὰ σὲ καλέση αὔριο καὶ θὰ σὲ συγχαρῆ γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτή!...

— Τί σᾶς ἔλεγα ἐγώ! εἶπε ὁ Λιάμ Τάουνσεν, μὲ παράξενο χαμόγελο... Τὴν εἴδησι αὐτὴ δὲν θὰ τὴν ἔχη καμμιὰ ἄλλη ἐφημερίδα, ἐπειδὴ ἡ ἀστυνομία δὲν ἔμαθε ἀκόμα αὐτὸ τὸ δράμα...

— Ἄ, ναί! ψιθύρισε ὁ συντάκτης τῆς ὕλης, ξύνοντας τ' αὐτί του. Πρέπει τώρα νὰ μοῦ πῆς πῶς συνέβη νὰ εἶσαι μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν τραγωδία... Κι' ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, εἶνε πῶς τὰ κατάφερες νὰ συγκεντρώσης ἀμέσως ὅλες αὐτὲς τὶς πληροφορίες...

— Ξεχνᾶτε κάτι ἄλλο, πολὺ σοβαρώτερο! τὸν διέκοψε ἕνας ἀπὸ τοὺς παριστάμενους ρεπόρτερ. Ὁ Τάουνσεν μᾶς εἶχε πεῖ πρὸ ὀλίγου ὅτι ὁ δράστης τοῦ διπλοῦ αὐτοῦ φόνου αὐτοκτόνησε... Μὰ δὲν ἔγραψε τέτοιο πρᾶγμα στὴν εἴδησι... Τοῦ διέφυγε, φαίνεται... Πρέπει νὰ συμπληρώση τὸ ρεπορτάζ.

— Ναί, καλὰ λές! εἶπε ὁ συντάκτης τῆς ὕλης.

Μὰ ὁ Λιάμ Τάουνσεν σηκώθηκε τότε ὄρθιος καὶ εἶπε μὲ ἀργὴ καὶ ἐπίσημη φωνή:

— Ἐγὼ ἔγραψα μονάχα ἐκεῖνα ποὺ εἶδα... Ὅσο γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, γιὰ τὴν αὐτοκτονία δηλαδὴ τοῦ δολοφόνου, θὰ τὴ γράψετε ἐσεῖς...

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ Τάουνσεν ἔβγαλε ἀπὸ πήν τσέπη του ἕνα περίστροφο καί, πρὶν προφθάσει κανεὶς νὰ τὸν κρατήση, ἀκούμτησε τὴν κάννη στὸν κρόταφό του, πίεσε τὴ σκανδάλη, τίναξε τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα καὶ σωριάστηκε κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι του νεκρός...